

Tabanus Bovinus

Dikke verhalen uit Stratum-Zuid

ISBN: 9789402167535

© NJ ter Haar 2017

INHOUD

JANUS	5
WEDERZIJDS	8
BETER	10
MORATORIUM	12
ZOMERHITTE '86	15
VANWAAR HET GENOEGEN?	17
TABANUS BOVINUS	19
MA DOUCE FRANCE	22
VAN JE VRIENDEN MOET JE HET HEBBEN	25
WERELD SUÏCIDE PREVENTIE DAG	30
DE JUISTE KEUZE IS ZO MAKKELIJK	36
VOOR LEO EN HAASTIGE DERDEN	37
BASKE	38
REGISTRATIEPERIKELEN	41
GELUKT	43
STRATUM-ZUID	44
VRIEND	46
E150d	48
POLLEKE	51
AFLEREN	53
GÊNANT	56
POKERFACE	58
IN HET LAND DER BLINDEN	60
MAKE IT RAIN	63
VERTRAAGDE AFGIFTE	65
EXCUSEER MEVROUW	69
FREUDE AM FAHREN	71
MIJTER	73
PESSIMISME, GNOES EN ZWAARLIJVGHEID	74
AFBLIJVEN!	77
DOET HET PIJN?	78
KUNST, GUNST EN OPIATEN	80
WIJZE LES	82

DE VERANDERLIJKE MENSCH	86
KANNIBALISME EN ONWETENDHEID	88
EEN FILOSOOF IN DE MORGEN	91
EEN HARTIG GESPREK MET PONY'S	94
KARMA OP 15 AMPÈRE	98
MOEKE	101
SLANKE VERHALEN UIT STRATUM-ZUID	103
ALFRED	105
PRESENTIE	108
VROUW	110
SPEK EN BONEN	112

Dank aan hen die hebben geïnspireerd,
allicht.

JANUS

Verwonderend toch, het gemak waarmee we stelselmatig onze handelingen verrichten op routine zonder er überhaupt bij na te denken. Ik ben nogal chaotisch van aard en vind mezelf niet bepaald routinegevoelig, ik bedenk soms nieuwe woorden, maar ik kan mezelf er steeds vaker op betrappen dat ik een nogal platgewalst pad bewandel. Mijn kat, Janus, heeft me dit pijnlijk, sowieso voor ons beiden minimaal eenmaal daags letterlijk, duidelijk gemaakt.

Een omschrijving van mijn relatie met Janus. Iedere avond val ik op de bank in slaap en trouw komt Janus iedere avond met zijn scherpe ellenboogjes, hij doet het expres, op mijn scrotum liggen. Iedere avond manoeuvreer ik deze hoogst irritante gewrichtjes tot net naast het bijzonder gevoelige gebied maar Janus vindt van niet en maakt iedere avond ruw zijn ellenboog-statement op mijn ballen. Pijnlijk. Ik duw hem dan lomp opzij, vergezeld van een donderend: "Lazer op kat!" waardoor hij zich noodgedwongen naar de rugleuning verplaatst en mij van bovenaf minachtend aankijkt.

Iedere nacht word ik wakker om te plassen, stiefel daarna naar boven alwaar ik Janus op mijn plaats in mijn bed aantref. "Daar lig ik, Dikke!" denken wij beiden. Hij gromt, ik werp. Janus kruipt vervolgens onder de dekens om zijn beproefde elleboogtechnieken weer toe te passen waarop ik hem andermaal wegwerp. Janus gaat dan maar aan de ex-zijde van het bed liggen om me op hoofdhoogte in slaap te staren.

Iedere morgen ontwaak ik, ga op de rand van mijn bed zitten om wakker te worden, waarop ook Janus uit de startblokken komt en, nog slaapdronken, achtjes begint te maken tussen mijn blote voeten. Ik sta op en loop met een tussen mijn stappen zigzaggende kat naar de trap. Wanneer ik twee treden ben afgedaald gaat Janus, oren plat in de nek, voor mijn voeten staan en schop ik hem letterlijk, uit bittere noodzaak, negen treden naar beneden. Zo, ik kan veilig naar beneden alwaar ik onder aan de trap Janus tref, die mij, wederom zigzaggend tussen de benen door, via de woonkamer richting keuken escorteert. Iedere ochtend ga ik op zijn poot staan en schreeuwt hij het uit, wederom vergezeld van mijn "lazer op kat!" om vervolgens voor mijn voeten te blijven lopen in de hoop dat ik hem zie en het niet in mijn hoofd haal om hem voedsel te onthouden.

Ik sommeer hem dan in de hoek van de keuken te gaan zitten zodat ik ongestoord wat brokjes in zijn schaalte kan doen. Janus gehoorzaamt en als de buit binnen is kan ik op mijn gemakje naar het toilet. Als ik klaar ben was ik de handjes en doe ik de achterdeur open voor Janus die daar inmiddels verontwaardigd zit te wachten en klaar is voor zijn dagelijkse pak slaag van een sterkere buurkat, die hij toch dagelijks wenst op te zoeken om een potje mee te vechten. Iedere dag weer zoekt hij die kat op, als een beschonken Engelsman in een pub, win some lose some, but at least we had a fight.

Na mijn werk kom ik met de auto thuis en ligt Janus meestal met een dicht soepoog van het vechten, op het linnen dak van de cabrio van de buurman te wachten.

Hij springt, of ja, laat zich naar beneden storten, om tijdens het inparkeren kopjes te geven aan de nog rijdende auto, idioot. Hij kent geen enkele angst voor auto's en is bovendien al eens aangereden ten koste van een halve staart. Het maakt niets uit, de dagelijkse routine wint, de dagelijkse routine moet door.

WEDERZIJD

Stapels werk liggen op me te wachten, meerdere deadlines hijgen me in de nek, maar ik krijg het niet voor elkaar om van de bank af te komen. Ik baal ervan en een veelvoud van excuus-gedachten bewegen als een lichtkrant door mijn hoofd. "Nou kom op, gas erop Dikke!" Maar ook deze laffe aansporing wordt direct ondermijnd door de dominantere gedachte die "uh, nee!" teweegbrengt.

De afgelopen dagen waren tropisch en daar heb ik bijzonder veel last van gehad. Nuance, ik heb last gehad van de tropische temperaturen. Van palmbomen, hutjes en koraal ondervind ik doorgaans weinig stress dus die laat ik naast het schetsen van deze nuance verder buiten beschouwing.

Vierendertig graden in mei, het moet niet gekker worden. Mijn huis in het immer pittoreske Stratum-Zuid is bevangen door de hitte en koelt niet af. Buiten lonkt mijn busje met ijskoude airconditioning, maar de daadwerkelijke stap zetten richting mijn koele vehikel onderneem ik liever niet. Voordat ik het weet ben ik toch aan het werk en dat is klaarblijkelijk niet de bedoeling, niet nu.

Gisteren leerde een alleraardigste vrouw mij dat alles trilling heeft, een frequentie, welke zich bij de mens in cyclussen (geen cycli want dat vind ik een kutwoord, zie ik altijd een te klein kapot Italiaans fietsje voor me dat me wordt opgedrongen. "Cycli?" "No, grazie!") van dertien dagen voltrekt. De frequentie op die dertiende dag blijkt zo'n dissonant te zijn op je constitutie

dat ongeacht, de inzet, geestdrift of prestatiedrang, deze dag, alle tegenzinse prestaties ten spijt, een wankelmoedige staat van zijn zal opleveren.

Zij legde het me uit en vandaag ontwaak ik, voel het en het is waar. Het is de dertiende dag! Ik heb vandaag mijn frequentie niet. De enige frequentie die aansluiting lijkt te vinden met mijn lamme lijf is mijn bank. Mijn bank, lelijk maar ondersteunend en begripvol. Ik hou met volle teugen van haar, mijn bank... en ik vermoed dat het wederzijds is.

BETER

"Morgen ben ik beter" neem ik me voor. "Beter dan wat, Dikke?" gonst het direct door mijn kop. Beter suggereert een stelling van vergelijking en als je morgen beter wilt zijn betekent het dat je vandaag dus goed bent.

Best, niks mis mee om je vandaag te realiseren dat je goed bent, maar is goed niet goed genoeg? Moe word ik van mezelf, het maalt maar door...

Goed? Ja best, maar ik ben nu, vandaag, ziek. Koorts, zweten, koud, koppijn... ziek. Niet dat het niet goed is om ziek te zijn, prima, meer dan goed zelfs, beter dan nooit ziek.

Ik denk dat het van grote waarde is om ziek te worden en dat je lijf het gevecht aangaat met diens ongenode gast. Wanneer het lijf zichzelf dan ook nog in staat ziet de invasie te overwinnen is de triomf compleet.

Stand:

Dikke: 1 - brutaal virus: 0

De mentale opkikker die het teweegbrengt is in mijn optiek een ondergewaardeerd fenomeen. Maar al te vaak zijn we vanuit moreel plichtsbesef geneigd maar zo snel mogelijk de liggende zaken en verloren tijd weer op te pakken en in te halen. Tijd inhalen, wel eens over nagedacht? De grap van de eeuw. Maar goed ik wijk af.

Je bent dus ziek, goed, of ja best, hebt de wens om beter te worden en wordt dat ook veelal. Benodigdheden: eenmaal spoedcursus Boeddhisme, lukt iedereen, en de nodige voedingsstoffen. De spoedcursus Boeddhisme behelst niet meer dan een momentje stilstaan in het hier en nu. Wat voel ik nu? Kreun, steun ach en wee. Wat heb ik nu nodig?

Platliggen en hydrateren.

Wasmachines de trap opduwen, vrachtwagens ingraven en skippyballen opblazen tot ze uiteen knallen kan later ook wel, anders beginnen ze maar alvast zonder mij, haal ik het later wel in. Nee, platliggen en hydrateren. Een kind kan de was doen. In mijn geval letterlijk want ik ben zo Boeddhistisch ingesteld dat ik mijn nest niet uitkom voor de was als mijn lijf, mijn tempel, of ja, paleis met bijgebouwen, aangeeft dat liggen de nastrevenswaardige modus is.

Dat ze werkt, deze modus, staat buiten kijf. Het overkomt je dat er een staatsgreep op je, in mijn geval, paleis gepleegd wordt en als koning hoef je alleen maar de snor te drukken. Een dag of drie geen klote doen, liggen, nathouden en het gaat over, sterker nog, de ongenode gast is verdreven en het paleis verstevigd en verbeterd tegen een eventuele volgende coup van het viraal gespuis. (Oh komt viral daar vandaan? Ja duh) Daar moet je eigenlijk een dag extra van genieten. Neem er de tijd voor om je paleis eens op je gemakje te waarderen voordat je het weer verlaat om je mentaal bezig te houden met een of andere irrelevante kutklus als het inhalen van tijd.

"Morgen ben ik beter, goed?" Ja op voorwaarde dat ik het goed vind dat beter prima is om goed te beseffen wat beter is, goed? Ja, Prima! Goed hè? Mooi, want ik heb nog een hoop te doen.

MORATORIUM

Hen die het treft wil ik een hart onder de riem steken met taaie maar in mijn optiek nodige woorden. Geen grappen vandaag of koddig taal gebruik, Dikke? Nee.

Dit is even gechargeerd, weinig genuanceerd, quasi-therapeutisch gelul uit houden van, voor de dappere en lieve mensen in mijn omgeving die ik een bijzonder warm hart toedraag en eerlijkheidshalve ook deels het tegemoetkomen van mijn verveling welke zich tijdens mijn insomnia weer eens over mij meester maakt.

Wie de schoen past trekke hem aan en de rest mag lekker blootsvoets of op eigen schoenen doorlopen naar brein-dodende filmpjes en bullshit oneliners op Facebook, of aan het volgende verhaal beginnen, of doe er je voordeel mee als je er heil in mocht zien. Zie maar. Komt ie;

Het onbegrepen kind, dat hard en loyaal heeft gewerkt in het eigen gezin van herkomst, om goed te doen, te zorgen voor diens ouders of opvoeders, opdat het zich veilig mag voelen in de ontwikkeling, huist onaf in het lijf van de volwassene van nu.

Het is onbegrepen en daarmee, de positieve, zorgende, intenties niet erkend of erger ontkend, niet toegekomen aan de eigen ontwikkeling in het verworden van een autonome volwassene die in staat is billijke relaties aan te gaan in verbondenheid met de ander of belangrijker, zichzelf.

Het onaffe kind is zo loyaal dat het de eigen ontwikkeling parkeert in dienst van het groter geheel, ten koste van zichzelf dus. Liefdevol maar eveneens schrijnend omdat het zelf nog zo afhankelijk is van gepaste zorg.